

ROZSUDOK V MENE S. REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Beaty Miničovej a členov JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu **A., a. s., so sídlom V.**, IČO: X. (predtým S. S., a. s., B., Mestská pobočka T.), zast. JUDr. M. M., advokátom, Advokátska kancelária JUDr. M.M., s. r. o., N.B., IČO: X., proti žalovanému: **1/ J. P., bytom D. obchodné meno J. P. – K.**, zast. Mgr. V. M., advokátom, A. advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom H., IČO: X., **2/ A., a. s., so sídlom V.**, IČO: X., **o zaplatenie 234 428,79 Eur (7 062 401,60 Sk) s príslušenstvom**, o odvolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 1. decembra 2010, č. k. 4Cb 2/2007-390 v znení opravného uznesenia zo dňa 3. októbra 2011, č. k. 4 Cb 2/2007-412 a opravného uznesenia zo dňa 17. októbra 2011, č. k. 4 Cb 2/2007-416, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 1. decembra 2010, č. k. 4 Cb 2/2007-390 v znení opravného uznesenia zo dňa 3. októbra 2011, č. k. 4 Cb 2/2007-412 a opravného uznesenia zo dňa 17. októbra 2011, č. k. 4 Cb 2/2007-416 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

O trovách konania rozhodne súd prvého stupňa.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom z 1. decembra 2010, č. k. 4Cb 2/2007-390 v znení opravného uznesenia zo dňa 3. októbra 2011, č. k. 4 Cb 2/2007-412 a opravného uznesenia zo dňa 17. októbra 2011, č. k. 4 Cb 2/2007-416 uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 30%-ný úrok zo sumy 74 287,99 Eur a 20,11%-ný úrok zo sumy 142 410,91 Eur, odo dňa 29. apríla 1998 do zaplataenia. Voči žalovanému 2/ A., a. s., V. súd konanie zastavil s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že medzi žalobcom a žalovaným 1/ boli uzatvorené dve úverové zmluvy, a to úverová zmluva č. 36/196778/6 zo dňa 24. októbra 1991, ktorou bol poskytnutý úver vo výške 82 088,56 Eur (2 473 000,-- Sk) a úverová zmluva č. 46/200001/1 zo dňa 27. februára 1992 vo výške 150 534,42 Eur (4 535 000,-Sk). Ručenie za splatenie oboch úverov prevzal pôvodný žalovaný 2/, a to vyhlásením ručiteľského záväzku zo dňa 24. októbra 1991 a zo dňa 27. februára 1992. Žalovaný prestal úvery splácať, a preto žalobca vypovedal úverové zmluvy, čím sa stal splatný celý zostatok z úverových zmlúv. Na majetok žalovaného bol uznesením zo dňa 29. apríla 1998 Krajským súdom v Bratislave vyhlásený konkurz, do ktorého konkurzného konania žalobca prihlásil svoje pohľadávky z úverových zmlúv spolu s úrokmi z omeškania (do vyhlásenia konkurzu), a to v sume 97 144,75 Eur (2 926 582,80 Sk) a 277 256,43 Eur (8 352 627,20 Sk). Správca konkurznej podstaty túto pohľadávku uznal, nepoprel ju. Správca konkurznej podstaty speňažil majetok úpadcu, bola schválená konečná správa a rozvrhovým uznesením č. k. Z-2-1 K 125/96-427 zo dňa 6. októbra 2004 bol výtazok rozdelený veriteľom. Právny predchodca žalobcu S. S., a. s., B., nebola v rozvrhu pomerne uspokojená, nakoľko záložné právo, ktoré mala k nehnuteľnosti, zapísanej na LV č. X., bolo druhé v poradí. Súd prvého stupňa mal za nesporné, že do konkurzného konania bola prihlásená pohľadávka žalobcu ku dňu vyhlásenia konkurzu. V rovnakom rozsahu bolo vykonané späťvzatie návrhu voči žalovanému 1/ a žalobca žiadal voči žalovanému 1/ len úroky odo dňa vyhlásenia konkurzu, ktoré do konkurzu neboli prihlásené, teda zaplataenie 30%-ného úroku zo sumy 74 287,99 Eur (2 238 000,-- Sk) a 20,11%-ného úroku zo sumy 142 410,91 Eur (4 290 000,-- Sk), a to odo dňa 29. apríla 1998 do zaplataenia pohľadávky.

Žalovaný namietal premlčanie nároku žalobcu v časti pohľadávky, úroku zo sumy 74 287,99 Eur, a to konkrétne za obdobie od 25. marca 1993 od 26. septembra 1993 s odkazom na ust. § 131 b/ ods. 3 Hospodárskeho zákonníka. Čo sa týka úrokov uplatnených podľa Obchodného zákonníka, namietal žalovaný ich neprimeranosť, v rozpore s § 265 Obchodného zákonníka. Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu svoju povinnosť poskytnúť úverové prostriedky z úverovej zmluvy č. 36/196778/6 splnil, ale žalovaný nepreukázal, že prevzatý záväzok zaplatil žalobcovi, resp. jeho právnomu predchodcovi. V súlade s ust. §§ 382 až 384 Hosp. zák. súd preto uznal nárok žalobcu na zaplatenie majetkových sankcií, dohodnutých v bode 2 úverovej zmluvy z 24. 10. 1991, za oprávnený v celom rozsahu. K námietke premlčania uplatneného nároku, a to konkrétne za obdobie 25. 03. 1993 do 26. 09. 1993 súd neprihliadol, pretože sa nevzťahuje k žalobcom uplatnenému nároku. Na základe dokazovania dospel súd prvého stupňa tiež k záveru, že návratnosť úveru zo zmluvy č. 46/200001/1 zo dňa 27. februára 1992, bola v danom prípade ohrozená od samého začiatku. Postupom účastníkov konania, od poskytnutia úveru, až do splatenia (uspokojenia) istiny, mal súd prvého stupňa za to, že žaloba je aj v tejto časti dôvodná. K námietke žalovaného, týkajúcej sa výšky uplatneného úroku, súd neprihliadol s odkazom na zmluvné ujednanie v bode 2 a v bode 7 zmluvy o úvere zo dňa 27. februára 1992.

Proti tomuto rozsudku sa odvolal žalovaný 1/ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorou ho zaviazal k plneniu. Žalovaný 1/ namietal, že ako pre úroky, tak aj pre zmluvnú pokutu platí moderačné právo súdu, ktoré súd prvého stupňa opomenul aplikovať, hoci bolo žalovaným namietané, že sú úrokové sadzby na úrovni 30%, resp. 20,11% zjavne neprimerané a podľa § 265 Obch. zák. v spojení s § 502 ods. 1 Obch. zák. je minimálne výška sadzieb predmetných úrokov v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Pretože HZ vôbec nepoznal pojem príslušenstva pohľadávky, potom úrok podľa odvolateľa sleduje právny režim istiny, od ktorej je úrok závislý, z ktorého dôvodu súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, keď priznal zmluvné úročenie, najmä počas a aj po skončení konkurzu vedeného na žalovaného. Podľa odvolateľa úročenie v zmysle hore uvedenej povahy súčasťou úroku v istine, malo byť vyčíslené absolútnou hodnotou, ibaže len dovtedy, dokedy nenastali účinky vyhlásenia konkurzu § 14 ZKV. Splatnými sa potom stali

vyhlásením konkurzu celé úverové istiny a v nich súčasne inkorporovaná, aj absolútna hodnota úrokov. Má tiež za to, že ďalšie narastanie zmluvného úroku nebolo legislatívnym úmyslom zákonodarcu a navyše, ak je účinkom konkurzu aj zákaz úpadcovi (žalovanému) nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu, nemala by úpadcovi plynúť ani hmotná lehota zročnosti úrokov. Priznaním súdnej ochrany opačnému postupu, žiaľ nastala situácia rozporná s ust. § 265 Obch. zák. so zásadami poctivého obchodného styku, kedy sústavná zročnosť úrokov v čase, keď má dlžník zákaz nakladať s majetkom, predstavuje zjavnú hospodársku likvidačnú šikanu. Navyše 30%-ný úrok z hospodárskeho úveru, uvedený v prvej časti výroku napadnutého rozsudku, prekračoval 5%-nú hornú hranicu podľa ust. § 378a HZ, ibaže, ak sa uplatnil ako majetková sankcia, mal sa uplatniť samostatne, v šesťmesačnej premlčacej lehote podľa § 131b ods. 2 HZ. V tejto súvislosti súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil aj žalovaným 1/ vznesenú námietku premlčania, keď premlčacia lehota na uplatnenie majetkových sankcií uplynula 26. 09. 1993, pre ktorý dôvod premlčaný nárok nemohol byť priznaný. Z uvedených dôvodov navrhuje preto rozsudok v napadnutej časti zmeniť.

Žalovaný 1/ podal odvolanie aj proti opravnému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 3. októbra 2011, č. k. 4Cb 2/2007-412 z dôvodu, že pri jeho vydaní sa súd prvého stupňa dopustil ďalšej zjavnej nesprávnosti, pretože žalovaný 1/ nikdy nepoužíval pri podnikaní obchodné meno „J. P. – K.“.

K odvolaniu sa vyjadril žalobca podaním z 5. januára 2011. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny a žalobcovi priznal náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. K použitiu moderačného práva súdu na zníženie neprimerane vysokej zmluvnej pokuty alebo úrokov uviedol, že nárok žalobcu vychádza z úverovej zmluvy č. 26/196778/6 z 24. októbra 1991, ktorá sa spravuje Hospodárskym zákonníkom, ktorý moderačné právo súdu neupravuje. Ustanovenie § 378a HZ a ním určená výška 5% ročne, na ktoré sa žalovaný odvoláva, sa týka úroku z omeškania a nie úroku z poskytnutého úveru, ako ceny peňažných prostriedkov, ktoré zmluvou o úvere veriteľ umožňuje čerpať dlžníkovi. Úrok z úveru nemá sankčný charakter, preto ho nemožno zamieňať s úrokom z omeškania, na ktorý sa vzťahuje § 378a HZ. Druhá úverová zmluva č. 46/20000/1 z 27. februára 1992 bola uzatvorená v zmysle Obchodného zákonníka. Aj napriek skutočnosti, že ustanovenie § 502 ods. 1 ObZ upravuje, ako uviedol žalobca, možnosť

platenia úrokov dlžníkom v najvyššej možnej výške prípustnej zákonom, (ak si strany dojednávajú úroky vyššie, než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona) platí, že pre zmluvné strany je toto ustanovenie dispozitívne, nakoľko sa nenachádza v taxatívnom výpočte uvedenom v § 263 ObZ. Taktiež nič nenasvedčuje podľa žalobcu tomu, že by súd mohol využiť svoje moderačné právo (ktoré v tomto prípade nemá) z úradnej povinnosti bez toho, aby o to požiadal žalovaný. Uvedené sa však vzťahuje len na zníženie zmluvnej pokuty a nie zmluvne dohodnutých úrokov za poskytnutie úveru. Nie je teda pravdivé, ani správne tvrdenie žalovaného, že súd opomenul aplikovať jeho moderačné právo na zníženie podľa neho neprimeraných úrokových sadzieb. Žalobca sa stotožnil s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení 3Obo 246/2007 a Krajského súdu v Bratislave v rozsudku 4 Cb 2/2007, že v konkurznom konaní, vyhlásenom uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. apríla 1998 boli zo strany žalobcu prihlásené pohľadávky, vzniknuté len ku dňu vyhlásenia konkurzu a žalobca žiadal len úroky, ktoré do konkurzu prihlásené neboli. V tomto rozsahu teda nie je možné podľa žalobcu uplatnené právo považovať za vec právoplatne rozhodnutú a v časti uplatňovaného nároku na zaplatenie úrokov odo dňa 29. apríla 1998 nejde o prekážku v konaní – res iudicatae. Podľa žalobcu z ust. § 33 ZoKV vyplýva, že určité pohľadávky sú vylúčené z uspokojenia, čo znamená, že aj keď sú tieto pohľadávky oprávnené, súd ich nemôže v konkurznom konaní uspokojiť. Tieto pohľadávky však z hľadiska hmotného práva nezanikajú a po zrušení konkurzu je ich možné uspokojiť v súdnom alebo v inom konaní, ak dlžník bude existovať a bude mať majetok. V zmysle § 45 ods. 1 ZoKV „zrušením konkurzu zanikajú aj účinky vyhlásenia konkurzu uvedené v § 14, platnosť a účinnosť úkonov vykonaných počas konkurzu tým nie je dotknutá.“ Z odôvodnenia k uvedenému ustanoveniu podľa žalobcu vyplýva, že vzhľadom k povahe konkurzného konania sa prekážka veci rozhodnutej uplatní len po dobu, po ktorú konkurz prebieha. Zrušením konkurzu táto prekážka odpadá, pretože zanikajú aj účinky vlastného vyhlásenia konkurzu, v ktorom smere poukázal na judikatúru NS ČR. Z uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že úpadca opäť nadobúda právo disponovať s majetkom, ktorý ostal po zrušení konkurzu a ktorý dlžník nadobudne po zrušení konkurzu. Všetky konania, ktoré boli prerušené, môžu pokračovať, účastníkom sa opäť stáva úpadca a pohľadávky, ktoré sa stali splatnými pred vyhlásením konkurzu, sú naďalej splatné, ak neboli v konkurze uspokojené. Podľa žalobcu súd prvého stupňa taktiež správne rozhodol o neprihliadnutí na námietku premlčania za obdobie od 25. marca 1993 do 26. septembra 1993, nakoľko sa nevzťahuje

k uplatňovanému nároku. V súvislosti s týmto odvolacím konaním žalobca uplatnil aj trovy právneho zastúpenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 O. s. p. v napadnutej časti v medziach dôvodov odvolania a po zopakovanom a doplnenom dokazovaní dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného 1/ nie je možné vyhovieť.

Predmetom odvolacieho konania je právo žalobcu voči žalovanému 1/ na zaplatenie 30% úroku zo sumy 74 287,99 Eur a 20,11% úroku zo sumy 142 410,91 Eur, odo dňa 29. 04. 1998 do zaplatenia, ktoré právo žalobca vyvodzuje z úverovej zmluvy č. 36/196778/6 z 24. 10. 1991 a úverovej zmluvy č. 46/20000/1 z 27. 02. 1992.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobe voči žalovanému 1/ v tejto časti vyhovel, keď dospel k záveru, že predmetné právo žalobcu nebolo uplatnené v konkurze, pôvodne vyhlásenom na majetok žalovaného 1/. Súd prvého stupňa mal za to, že nárok žalobcu na zaplatenie majetkových sankcií v zmysle bodu 2 úverovej zmluvy z 24. 10. 1991 je oprávnený v celom rozsahu a k námietke premlčania, vznesenej konkrétne za obdobie od 25. 03. 1993 do 26. 09. 1993 neprihliadol, keď táto sa nevzťahuje k žalobcom uplatnenému nároku. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa tiež preukázanú dôvodnosť žaloby z úveru zo dňa 27. 02. 1992, keď jeho návratnosť bola od samého počiatku ohrozená, pričom výška úroku je daná zmluvným ujednaním podľa bodu 2 a bodu 7 úverovej zmluvy.

Podľa žalovaného 1/ súd prvého stupňa pochybil, keď neaplikoval moderačné právo súdu, hoci výška uplatnených úrokov je zjavne v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Pretože vyhlásením konkurzu sa stal splatný celý úver, ďalšie úročenie počas konkurzu nemohlo byť úmyslom zákonodarcu. Podľa žalovaného 1/ 30%-ný úrok z hospodárskeho úveru prekročoval hornú hranicu podľa ust. § 378a Hosp. zák., ibaže, ak sa uplatnil ako majetková sankcia, mal sa uplatniť samostatne, v šesťmesačnej premlčacej lehote.

Z obsahu spisu sa zisťuje, že dňa 24. 10. 1991 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným 1/ uzavretá úverová zmluva č. 36/196778/6 (č. 1. 10 spisu), v ktorej

bode 2 zmluvné strany okrem iného dohodli, že pri úvere (alebo splátke) nesplatenom v lehote, sporiteľňa pristúpi k zvýšeniu úrokovej sadzby na 30% zo sumy úveru (alebo splátky) nesplateného v lehote odo dňa nasledujúceho po splatnosti úveru (alebo splátky).

Dňa 27. 02. 1992 uzavrel právny predchodca žalobcu so žalovaným 1/ úverovú zmluvu č. 46/20000/1 (č. 1. 20 spisu), v bode 2 ktorej zmluvné strany dohodli, že pri úvere (alebo splátke) nesplatenom v lehote, sporiteľňa pristúpi k zvýšeniu úrokovej sadzby na 28% zo sumy úveru (alebo splátky) nesplateného v lehote odo dňa nasledujúceho po splatnosti úveru (alebo splátky).

Listami zo dňa 22. 02. 1993 (č. 1. 19 a č. 1. 28 spisu) právny predchodca žalobcu obe úverové zmluvy vypovedal.

Medzi účastníkmi nie je sporné, že žalovaný 1/ riadne poskytnuté úvery nesplácal.

Súd prvého stupňa so zreteľom k uvedeným skutočnostiam správne vyvodil, že úverová zmluva č. 36/196778/6 bola uzavretá za účinnosti Hospodárskeho zákonníka a práva z nej vzniknuté sa spravujú týmto zákonom s poukazom na ust. § 763 ods. 1 Obch. zák.

Dospel tiež k správne právnemu záveru, že z porušenia uvedených zmluvných povinností, žalobca svoje právo odvodzuje dôvodne.

Pokiaľ právny predchodca žalobcu úverové zmluvy vypovedal, odvolací súd po doplnenom dokazovaní konštatuje, že úverová zmluva nie je zmluvou uzavretou na dobu neurčitú, a preto ju nemožno právne účinne vypovedať. Ak právny predchodca žalobcu tak postupoval, nemohol takýto jeho protiprávny úkon vyvolať sledované účinky zániku záväzkového vzťahu.

Pretože medzi účastníkmi nie je sporné, že žalovaný 1/ úvery riadne nesplácal, vzniklo žalobcovi právo na dohodnutý zmluvný postih.

Ak žalovaný 1/ namieta, že súd prvého stupňa mal z dôvodu výšky 30% úroku aplikovať moderačné právo, odvolací súd uvádza, že Hospodársky zákonník takéto právo súdu neupravuje.

Pretože svojím charakterom ide o majetkovú sankciu, jeho výška nie je limitovaná ust. § 378a Hosp. zák.

Úverovú zmluvu č. 46/20000/1 zmluvné strany uzavreli za účinnosti Obchodného zákonníka, ktorým sa táto, ako i práva z nej vzniknuté, spravujú.

V predmetnej veci úverovej zmluvy č. 46/200001/1 sa žalovaný 1/ zaviazal splatiť poskytnutý úver v sume 4 535 000,-- Sk s úrokmi vo výške + 3% nad základnú sadzbu, vo výške 13% v čase uzavretia zmluvy dňa 27. 02. 1992.

Pre prípad omeškania so splnením peňažného záväzku zmluvné strany v bode 2 úverovej zmluvy dohodli úrok 28 %, ktorý žalobca predmetnou žalobou uplatnil vo výške 20,11%.

Zmluvne dohodnutý úrok z omeškania, ktorý predpokladá ust. § 369 ods. 1 Obch. zák., nie je zmluvnou pokutou, a preto nespadá pod moderačné právo súdu upravené ust. § 301 Obch. zák.

Odvolací súd tiež zhodne so súdom prvého stupňa nezistil v dohodnutom úroku tak, ako bol tento uplatnený, jeho rozpor so zásadami poctivého obchodného styku.

Za nedôvodnú označil odvolací súd, aj žalovaným 1/ vznesenú námietku premlčania.

I keď premlčacia lehota práva na zaplatenie majetkových sankcií v zmysle § 131b ods. 3 Hosp. zák. je šesťmesačná, v danom prípade je zrejmé, že pôvodnou žalobou zo dňa 30. 01. 1996 sa právny predchodca žalobcu domáhal voči žalovanému 1/, okrem iného zaplatenia sumy 74 287,99 Eur (2 238 000,-- Sk) s 30% úrokom odo dňa 24. 02. 1993 do zaplatenia. Následným podaním z 24. 09. 2003 (č. 1. 85 spisu) žalobu obmedzil na 30%

úrok zo sumy 74 287,99 € (2 238 000,-- Sk) odo dňa 29. 04. 1998 do zaplataenia. Nepochybne tak žalobca právo na majetkovú sankciu uplatnil v premlčacej lehote. Súd prvého stupňa preto postupoval v súlade s právnym predpisom, keď k námietke premlčania, vznesenej žalovaným 1/, neprihliadol.

Ako vyplýva z ust. § 33 ods. 1 písm. a/ a d/ zák. č. 328/1991 Zb. z uspokojenia sú vylúčené úroky z pohľadávok veriteľov, vzniknutých pred vyhlásením konkurzu, ak prirástli v čase od vyhlásenia konkurzu, ako i mimozmluvné alebo zmluvné sankcie, postihujúce majetok úpadcu, ak nárok na ne vznikol, boli uložené alebo prirástli po vyhlásení konkurzu.

Z cit. ust. § 33 ods. 1 zák. č. 328/1991 Zb. je zrejmé, že zákon vylučuje určité pohľadávky z uspokojenia, čo znamená, že aj keď sú tieto pohľadávky oprávnené, súd ich nemôže v konkurznom konaní uspokojiť. Tieto pohľadávky z hľadiska hmotného práva nezanikajú, a preto po zrušení konkurzu je ich možné uspokojiť v súdnom alebo inom konaní.

Vychádzajúc z uvedeného neobstojí ani námietka žalovaného 1/, že ďalšie úročenie alebo sankcionovanie počas konkurzu nebolo úmyslom zákonodarcu, naopak je zrejmé, že zákon o konkurze a vyrovnaní vznik takýchto pohľadávok predpokladá, neumožňuje však v konkurze ich uspokojenie z konkurznej podstaty. Preto po zrušení konkurzu je možné sa týchto pohľadávok domáhať voči dlžníkovi.

Vzhľadom na uvedené skutkové a právne zistenia súd prvého stupňa rozhodol v súlade s právnym predpisom, keď žalobe v tejto napadnutej časti vyhovel, ktorého správnosť záverov žalovaný 1/ svojím odvolaním nespochybnil.

Pretože dôvody, pre ktoré podal žalovaný 1/ odvolanie voči opravnému uzneseniu, súd prvého stupňa odstránil následným opravným rozhodnutím, ktorým opravil zrejmú nesprávnosť v uvedení obchodného mena žalovaného 1/ stalo sa odvolanie žalovaného 1/, podané z tohto dôvodu bezpredmetným.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave v znení opravných uznesení v napadnutej časti podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania v zmysle § 224 ods. 4 O. s. p. rozhodne súd prvého stupňa.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 13. septembra 2012

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová